

Fugle i Flok, fordi de er mange nok

Af Erik Meistrup

meistrup.erik@gmail.com

Det er nogle år siden, Thomas Andersson havde en særudstilling, hvilket har været savnet. Han er en kunstner, der arbejder kompromisløst med sine materialer, men han er også kendt for at være en inspirerende underviser.

Kulturhuset i Skanderborg har et udstillingsrum, men arkitekten har ikke haft den store interesse for den del af huset, og det er svært at have udstillinger i rummet, som nu også domineres af en kæmpe fast maleri-installation.

Thomas Anderssons udstilling falder i tre dele. Først er der 25 linoleumssnit med fælles titlen "Fugleflok", hvor hvert tryk er en repetitiv gen-

givelse af det foran, således at flokken både er en del af det enkelte tryk og en del af helheden i ophængningen. Det er svært ikke at recitere Benny Andersens digt i cyklusen "Svantes viser" i den forbindelse om, "At fugle flyver i flok, når de er mange nok". Og her er de mange nok til en hel flok på træk.

Kunst er fantastisk

Hvis man bevæger sig op på 1. sal, er der på gangen yderligere en række forskellige tryk. Herunder tre andre linoleumstryk med titlen "Art Invest" fra 2015, hvor han ironiserer over spekulatjonen i kunst og tilbød at tilbagekøbe beviset til dobbelt pris, men gjorde opmærksom på, at man kunne tjene på at beholde det, og at "Kunst er fantastisk" i sig selv

og dermed uden for pengeskaalen. Her er også taleudsagnet "Bullshit", et enkelt maleri af "Edens Have" og små print med titler som "Politisk Efterår", "Herreværk", "Klimamilk" og "Reservat for snemænd", hvor han viser sin 'forståelse' af nutiden med et skævt blik i øjet.

Tilbage i udstillingsrummet er det skulpturerne i bronze, der kommer i fokus. Først de nyeste, der hænger på endevæggen med en tændstik, æbleskrog, cigaretskod, pinde. Den sidste tredjedel er tidligere skulpturer, der præsenteres i små kasser (sikkert af sikkerhedsmæssige årsager), men det er ikke så godt. Skulpturerne står klemte, og man kan ikke rigtig få dem at se som det, de er, nemlig tredimensionale udtryk, hvilket er uheldigt.

Flere af kasserne er yderligere anbragt op mod kæmpevinduer, så de ses i stærkt modlys.

Thomas Andersson er en fin kunstner, der kun siger noget, når han har noget på hjertet, og han rutter ikke med midlerne til udtrykkene. Små værker kan godt sige en hel masse, og det viser denne udstilling i rigt mål. Trenden med megabilleder og skulpturer kræver sit mod-svar, og det kan Thomas Andersson, så man nikker og indimellem klukker af glæde.

Kulturhuset i Skanderborg

Parkvej 10, Skanderborg
Frem til 3. maj

Medisterpølse og sokker KP17 i Kunsthal Aarhus

Sofie Clausager Sørensen's "Slå 44 [48] 52 [56] 60 [64] 64 [68] m op på én p med dobbelt garn".

Af Bo Gorzelak Pedersen

bogope@gmail.com

Kunstnernes Påskeudstilling i Aarhus har nogle gange været en lidt blandet landhandel, og det har undertiden været en del af charmen. Årets udstilling, KP17, er en stram omgang, hvor alting går fint i spænd, og kun et par stykker af de deltagende stikker lidt ud fra mængden – og det er selvfølgelig en kompliment. Det er en trimmet og gennemført udstilling. På den anden side kan man ikke lade være med at fundere lidt over, hvor meget skævt og anderledes, der er blevet valgt fra for at opnå en sådan homogenitet? Udstillingen, som den er, kunne for så vidt lige så godt have været en afgangsudstilling fra et kunstakademi, og endda et godt et af slagsen, og der er ingen glad amatørkunst på væggene. Hvis

jeg partout skal finde noget at brokke mig over, og det skal jeg som vestjyde helst, er det, at det hele virker lidt for meget som en lukket fætter/kusinefest. Men måske var der bare ingen ukurante, som indsendte noget?

Der er en god balance mellem de forskellige medier på udstillingen, maleri, foto, installation, video og så videre. I alt 112 værker er antaget, lavet af 53 kunstnere og heraf 40 KP-debutanter. En kende puritansk har man valgt hverken at nummerere de enkelte værker eller at forsyne dem med navneskilte eller titler, og som besøgende har man uden et katalog i hånden ingen mulighed for at vide, hvem der har lavet hvad. Værd især at fremhæve, synes jeg, er imidlertid Karen Exners to malerier af henholdsvis en stol og en taburet, Linda Falkesgaards "Still Life" med medisterpølse og

Ragner Stefánssons "Indian Red, or is it Sitting Bull?". I alle tre tilfælde har kunstnerne – hver på sin måde – formået at arbejde sig frem til en forførende stofflighed, som grænser til det erotiske. Den mest indlysende outsider på udstillingen er Stefan Weidehof, som er repræsenteret med to helt gammeldags og charmerende landskabsmalerier. Den anden er Lomholdt Borchert, som har to fotografier med. De er teknisk meget fine, men stikker af fra de øvrige udstillede værker ved velnok at tilhøre den kategori, som på Lauritz.com kaldes 'moderne dekorativ kunst'. Udstillingens mest humoristiske bidrag er Sofie Clausager Sørensen's "Slå 44 [48] 52 [56] 60 [64] 64 [68] m op på én p med dobbelt garn", et 130x195 centimeter stort tekstilværk, der består af ene sammensyede uldsokker.

Kunsthal Aarhus

J. M. Mørks Gade 13,
Aarhus C
Frem til 30. april

Spøgelser i byen

Michael Rytz sammen med Roman Klonek, Ghost Town

Roman Klonek(POL) "Druschba" træsnit 4/8, 38 x 45 cm.

Af Finn H. Madsen

finn@studio8.dk

En kunstner der engang havde en illustratør i maven – eller er det omvendt? Rytz billeder har for længst hævet sig op over illustrations op-gavernes givne rammer. I stedet har han med sine fabulerende og skæve fremstillinger af verden, tilføjet vores opfattelse af maleriet en ny dimension. Man har hele tiden lyst til at spørge ind til billederne, der ofte har et meget konkret udgangspunkt, men Michael Rytz lader bevist titlerne være så åbne som muligt, måske for at distancerer sig fra det litterære man let kommer til at tillægge billeder med genkendelige tegninger.

Sæbe, lak og blæk

Med en eksperimentelle tilgang til materialer skaber Michael Rytz sin helt egen dialog med byen omkring ham. Der dukker et væld af referencer op når man ser hans billeder, fra byen, tegneserier og kunstverdenen, man keder sig ikke et øjeblik. Et billede "Hilser som om vi er venner" er udtrykfuldt, enkelt og også et værk man kan se længe på, personens fortabte alkoholiserede attitude – et af storbyens hverdags-spøgelser. Klemte inde mellem store røde felter, der fjerner enhver social-realistisk association fra værket.

Ny retning

En titel som "komposition" dækker over noget

af det nyeste Michael Rytz har arbejdet med, her er tegningerne udeladt til fordel for rene farvekompositioner. Det er en naturlig og meget vellykket udvikling i Rytz billedverden. Den bygger på det billedsprog han har brugt i sine tidligere værker, hvor figurerne ofte er omgivet af monokrome flader. Et til-løb til disse rene abstraktioner ses bl.a. i værkerne "Byen", hvor det er betydningsfulde og næsten rene farve flade der holder historien på plads.

Michael Rytz er en maler der med stor energi og seriøsitet gennemarbejder billederne og derigennem formår at fastholde en meget personlig stil. Det er en meget seværdig udstilling og som et ekstra plus får man på udstillingen parallelt med Rytz også præsenteret farve træsnit af den polske kunstner Roman Klonek.

Galleri Pi

Borgergade 15D,
København K
Frem til 29 april

Klassisk og ny grafik på Fuglsanghus

Af Lis Engel

lengel@nexs.ku.dk

Hørsholm Kunstforening sætter ved 50-års jubilæumsudstillingen fokus på grafik. På udstillingen vises et fornemt udvalg af værker fra Galerie Moderne i Silkeborg sammen med værker af 15 unge billedkunstnere fra Format Artspace i København.

På øverste etage vises en række kunstnere repræsenteret af Galerie Moderne: Erik A. Frandsen, Leif Sylvester, Julie Nord, Jens Birkemose, Bjørn Nørgaard, Lise Malinovsky, Egill Jacobsen, Ejler Bille og Carl-Henning Pedersen og i underetagen vises en gruppe af helt nye og unge kunstnere tilknyttet Format Artspace. Følgende kunstnere er repræsenteret: Augusta Atla, Isabel Berglund, Rasmus Danø, Kristian Devantier, Gudrun Hasle, Lars Sarto Hempeler, Anja Karottki, Carl Krull, Mads Ljungdahl, Cecilie Enevold Nielsen, Miriam Nielsen, Thomas Pålsson, Annesofie Sandal, Pernille Snedker og Mike Tylak. Uanset om der er tale om den etablerede gruppe eller om de nye og unge kunstnere er det

spændende at fordybe sig i den flotte udstilling og både de ligheder og forskelle der kommer til udtryk i de forskellige værker.

At se med begynderens sind Udfordringen med de etablerede grafikere kan være, at vi allerede kender dem så godt – at vi så at sige ”genkender” deres værker, men det at opleve et værk, fortjener altid at vi møder det åbent med betingelsesløs opmærksomhed – og lader værket virke på ny. Det er tydeligt at der blandt de klassiske og etablerede værker er talrige værker, der hylder livet, glæden, kærligheden og lyset

De unge værker er ukendte. De vækker vores nysgerrighed. Hvad er de unge kunstnere optaget af? Hvordan virker deres værker på os? Hvordan skiller de sig evt ud – både fra de etablerede og fra hinanden. Det er spændende at se på de forskellige værker. Umiddelbart er der måske en mere mørk klang over de unges grafik – men der er også stor dynamisk kraft, humor og magi. Det kan fx opleves i nogle umiddelbart overraskende værker – en slags

mini installationer, som ligner eventyrverdener, hvor det magiske udfoldes som virkelighed, der kan udforske livets skjulte mulighed – og som hemmelig indgang til skønhed som transformation. Disse installationer er skabt af Anja Karottki – og uden sammenligning i øvrigt, synes jeg at de gennem sensitiviteten for det eventyrlige og det magiske trækker en fin linje til Julie Nords litografier – og måske lidt skævt til Leif Sylvesters poetiske humoristiske universer.

”Selfier” ... med udgangspunkt i linjen som dynamisk kraftfelt:

Der er også nogle uhyre stærke portrætter, der udmærker sig ved linjen som et dynamisk kraftfelt. De er skabt af Carl Krull. Man kan i bogstaveligste forstand se ansigtet bevæge sig mens man ser på det. Det er også magi.

Fuglsanghus

Gl Hovedgade 2, Hørsholm
Frem til 14. maj

Sediment IV A, serigrافي af Carl Krull. Foto: Jan Borst.

Turné ad spændende kunstveje

Åbne døre i Aarhus førte til mange dialogmøder om kunst

Rent eventyr fortalt af Rebekka Koefoed. Foto: Inge Marie Kristensen.

Poul Kidmoses Æg – med den livsbekræftende form. Foto: Inge Marie Kristensen.

Af Lise Barsøe

lise_bo@post.tele.dk

Et kig ind på scenen – og et ekstra kig bag kulisserne i kunstnernes værksteder var, hvad aarhusianerne blev inviteret til i weekenden 1. og 2. april.

Inden da havde der været mulighed for at snuse til forskellige appetitifer.

Først i Rådhusets store hal, hvor Kunstgruppen Åbne Døre udstillede i fire dage. En udstilling der var lidt af et tilbudsstykke – og så exceptionelt, at personalet højlydt undrede sig: Aldrig havde de

oplevet, at der kom så mange for at se en kunstudstilling.

Næste etape var kunstgruppens udstilling og fernisering i Projektgangen på Godsbanen fredag 31. marts. Her var sort af mennesker, der besøgte godt 60 forskellige værker – blandt andet for at planlægge de næste to

dages kunstruter, hvor det blev muligt at komme tæt på flere værker og deres kunstnere.

Mangfoldighed

Udstillingen på Projektgangen kan ses i hele april måned, og det er en særdeles spændende oplevelse, hvor mang-

foldigheden i de kunstneriske udtryk er helt unik, og hvor kvaliteten i sandhedens interesse også er kraftigt svingende.

Her er næsten alle ismer præsenteret.

Naturens idylliske landskaber spiller op til abstraktioner, collager, portrætter, klip, fotos, mønstre udført i forskellige materialer – altså ren mangfoldighed.

Homogeniteten er sikret på den måde, at alle deltagere blev pålagt at aflevere et værk i målene 50 x 60. Noget alle havde overholdt – lige med undtagelse af kunstneren Hans Oldau Krull, der viste et ret dramatisk værk i en noget større udformning. Det var også ham, der holdt ferniseringstalen, som buldrede festligt op og ned i et sammensurium af politiske skåltaler og poetiske vendinger om foråret, der fik kunsten til at blomstre!

Talen munde naturligvis ud i en opfordring til det talrige publikum om at benytte lejligheden til i weekenden at turnere rundt til udvalgte værksteder.

Hvis det ikke lykkedes kan værkerne stadig studeres på Godsbanen måneden ud – og lur mig, om man ikke vil

kunne få en aftale med én af kunstnerne om et ekstraordinært atelier-besøg.

Fordybelse

Med over 60 forskellige værker er det mere end vanskeligt at fremhæve nogle frem for andre. Alligevel stoppede jeg flere gange op ved to værker, som var så atypiske og fascinerende, at de kaldte på fordybelse.

”Vi er her trods alt” stod der med sirlige bogstaver på en fotografisk baggrund af tætbevædet efeu, men midt i det hele anedes en brosten og ud af billedet springer en ægformet sten af marmor. Det værk af skulptøren Poul Kidmose virkede som en magnet – og inviterede også til en berøring i smug.

På samme måde appellerede Rebekka Koefoeds blyindfattede collage ”Once upon a time” til nærstudier. Med blandt andet glas, papir, bark, foto brændt ind i glasset, messing og andre finurligheder var der skabt et utroligt interessant billedværk, som kunne studeres igen og igen med blik på nye detaljer.

Tag selv en tur omkring Godsbanen og få oplevelsen af en unik og spændende kunstudstilling.